

denne bestemmelse tillige er optaget i arkivloven, er, at det principielt ikke er muligt at specificere alle de forhold, som kan kræve hemmeligholdelse.

Kulturministeriet er enig i denne betragtning. Bestemmelsen i § 21, stk. 1, nr. 6, er kun anvendt i ganske få tilfælde, bl.a. af Statsministeriet for sager vedrørende kongehuset og af Justitsministeriet for tegnninger m.v. til fængsels- og retsbygninger.

Brugerrepræsentanterne har derudover indstillet, at der oprettes et særligt screeningsnævn med den opgave at overvåge og efterprøve myndighedernes afgørelser om afklassificering og fristforlængelser.

Forvaltningsrepræsentanterne finder ikke behov for oprettelse af et særligt nævn på dette område, men har bemærket, at Tilgængelighedsudvalget allerede i dag i vid udstrækning udfører den overvågnings- og kontrolopgave, som af brugerrepræsentanterne er tiltænkt screeningsnævnet.

Kulturministeriet finder heller ikke, at det vil være påkrævet at oprette et særligt screeningsnævn.

Brugerrepræsentanterne har endelig indstillet, at myndighederne til offentliggørelse ved Statens Arkiver skal udarbejde en redegørelse for fristforlængelser.

Forvaltningsrepræsentanterne har heroverfor anført, at sådanne redegørelser principielt måtte udarbejdes på dokumentniveau, og at dette må anses for at være yderst ressourcekrævende. De har på den baggrund ikke tilsluttet sig indstillingen.

Kulturministeriet er enig i dette synspunkt. Det bemærkes i denne forbindelse, at rigsarkivarens årlige rapport om praksis på tilgængelighedsområdet indeholder oplysning om de foretagne fristforlængelser. Rapporten publiceres på Statens Arkivers hjemmeside.

Til stk. 2

Bestemmelsen er ny. Det fastsættes, at længere frist end 60 år kan fastsættes af vedkommende minister efter forhandling med kulturministeren.

Som nævnt i bemærkningerne til stk. 1 har det i arbejdsgruppen været drøftet, om det bør fastsættes, at afgørelser om fristforlængelser træffes af den pågældende minister. Som nævnt ovenfor har arbejdsgruppen fundet, at en bestemmelse herom må anses for overflødig.

Kulturministeriet finder imidlertid, at det vil være hensigtsmæssigt at fastsætte en særlig procedure for de tilfælde, hvor en fristforlængelse på over 60 år bør fastsættes. Det vil herved kunne sikres, at sådanne længere frister udelukkende fastsættes i tilfælde, hvor

det konkrete beskyttelseshensyn af den pågældende minister vurderes at måtte kræve dette.

Til stk. 3

Bestemmelsen er ny. Det fastsættes for det kommunale område, at en længere frist end 60 år kan fastsættes af vedkommende kommunalbestyrelse eller amtsråd efter forhandling med kulturministeren. Bestemmelsen tilsigter parallelisering af det statslige og det kommunale arkivområde.

Til stk. 4

Bestemmelsen svarer til den gældende bestemmelse i § 21, stk. 2, hvorefter det er muligt at fristforlænge hele arkivenheder eller grupper af arkivenheder. Denne bestemmelse udgør en undtagelse fra hovedreglen om, at længere tilgængelighedsfrist fastsættes dokument for dokument. Begrundelsen for bibeholdelsen ligger i myndighedernes begrænsede ressourcer til at foretage den omfattende gennemgang af akter m.v., som tilgængelighedsfrister på dokumentniveau kræver.

Brugerrepræsentanterne i arbejdsgruppen har indstillet, at denne bestemmelse ophæves, og har gjort gældende, at tiden må være inde til at ophæve muligheden for fristforlængelser på arkivenhedsniveau eller højere. Det forekommer efter denne opfattelse ikke indlysende, at den politisk tilkendegivne vilje til størst mulig åbenhed begrænses af praktiske hensyn. For så vidt det medfører større udgifter, bør der efter dette synspunkt bevilges de nødvendige midler.

Forvaltningens repræsentanter i arbejdsgruppen har gjort det principielle modsynspunkt gældende, at tempoet i de nødvendige dokumentscreeninger ikke blot sættes af de økonomiske ressourcer, der kan afsættes til formålet, men også af rådigheden over den ekspertise, opgavens løsning forudsætter. Selv om der måtte blive bevilget flere midler til formålet, vil der kunne herske en sådan mangel på tilstrækkeligt kyndige medarbejdere, at aktgennemgangen til en vis grad må begrænses. En nedsættelse af 30-års tilgængelighedsfristen vil skærpe dette problem. Det er ikke nu tilrådeligt at ophæve muligheden for at fristforlænge hele arkivenheder eller grupper af arkivenheder.

Det bemærkes i denne forbindelse, at Udenrigsministeriet og Forsvarsministeriet siden 1997 har iværksat omfattende screeninger på dokumentniveau. For de fristforlængede arkivenheder eller grupper af arkivenheder gælder, at begge de nævnte ministerier altid foretager screeninger, når der modtages specificerede ansøgninger om arkivadgang. Derved sikres det i praksis, at fristforlængelser af hele arkivenheder eller grupper af arkivenheder ikke hindrer publikums eller